

ЕДИНАКЪ

Изъ разказитѣ на ловеца

КЪСНО следъ обѣдъ на Бабинъ день оставихъ селото и потеглихъ за града. На края ме срещна горскиятъ стражаръ.

— Нима си заминавашъ? — запита ме той и нѣкакъ зачуденъ ме изгледваше. — Да бѣ останалъ за утре.

— Не мога да остана повече, — отговорихъ му. — И безъ това много стояхъ.

— Е, на добъръ часть. Само, че побързвай, — каза стражарьтъ, като гледаше къмъ слънцето. Гледай да стигнешъ съ видело на полето.

— Защо?

— Защото не е чисто.

— Ти бѣше ли тоя день по гората?

— Бѣхъ.

— Е...

— Та затова ти и казвамъ да побързашъ. Вълча glutница шари изъ горния пжтъ по билото. Въ една долчинка се срещнахме и съ Единака.

— Какъ? Единака!? Стреля ли му?

— Стреляхъ му, ама избѣга.

— Не закачи ли го нѣкакъ?

— Малко нѣщо е закаченъ, ама избѣга си живо-здраво. Само две-три капки кръвъ намѣрихъ по дирята му въ снѣга.

Нѣмаше време за повече приказки.

Потеглихъ си.

Не взехъ пжтъ за билото, а поехъ по долината на рѣката, за да стигна на време шосето и хана.

Снѣгътъ бѣ до колѣни и цѣлъ. Никой още не бѣ минавалъ тукъ, а трудно се отваря новъ пжтъ! Вървя, разбивамъ сипкавия снѣгъ и отъ време на време спирамъ да почина и се обръщамъ да видя много ли съмъ изминалъ и право ли съмъ вървѣлъ или съмъ привилъ.

До шосето нѣма повече отъ 5 клм. и въоръженъ съмъ добре. Но все пакъ тоя мж-

ченъ пжтъ сега, па и думитѣ на стражаря ме накараха да бжда внимателенъ и да не се замаявамъ много много и заяпвамъ въ хубоститѣ на зимния изгледъ, осветленъ отъ блѣска на следобѣдното слънце. Защото борбата не съ една glutница вълци, а и съ единъ само гладенъ вълкъ като Единака, не е май приятно нѣщо.

Изъ долината царуваше мъртва тишина. Жива душа не се виждаше. Даже рѣката, затрупана съ дебели навѣща снѣгъ въ завоитѣ, влачеше лениво коршуненигъ си води и пазѣше дълбока приспиваща тишина, за да увеличи, види се, тежината на зимния покой. При това и долината се стѣсняваше, чукаритѣ отдѣсно хвърляха въ рѣката своитѣ сѣнки и долината отъ това ставаше нѣкакъ по-мрачна.

Изминахъ третия завои.

Стигнахъ до дълбокия гористъ долъ, който иде отлѣво като стрѣменъ улей, за да излѣе бистрото си поточе въ рѣката. Името на тоя долъ е „Вървицето“, защото по него минаватъ вълцитѣ, за да преминатъ отъ едната въ другата страна на долината.

Исега, като стигнахъ до поточето, съзрѣхъ въ снѣга следата на голѣмъ вълкъ, смѣкналъ се изъ дола, миналъ рѣката и влѣзналъ въ отсрещното присое. Тоя вълкъ, ако не сега отскоро, то нощешъ или рано сутринтъ е миналъ тукъ. Но може би не единъ вълкъ, а цѣла glutница да е минала по тая следа, защото вълцитѣ, когато вървятъ по снѣгъ, вървятъ по стѣпките на водача си. Но ако тукъ е миналъ само единъ вълкъ, то непременно е билъ Единакътъ.

Значи стражарьтъ бѣше правъ.

Азъ промѣнихъ зайчитѣ патрони съ бойни, взехъ пушката подъ мишница и потеглихъ изново, взирайки се къмъ отсрещния склонъ, подозирайки всѣки хрустъ, всѣки трапъ, дето

Никифоръ П. Филиповъ

Ник. П. Филиповъ е роденъ въ 1867 год. въ с. Якоруда — Разложско. За възрастнитѣ той е написалъ две книги съ хубави разкази „Разкази на ловеца“ и „Бирникътъ дошълъ“. Разказътъ „Единакъ“, който печатаме тукъ, е отъ книгата му „Разкази на ловеца“ преработенъ отъ автора нарочно за малкигъ читатели на „Поточе“.